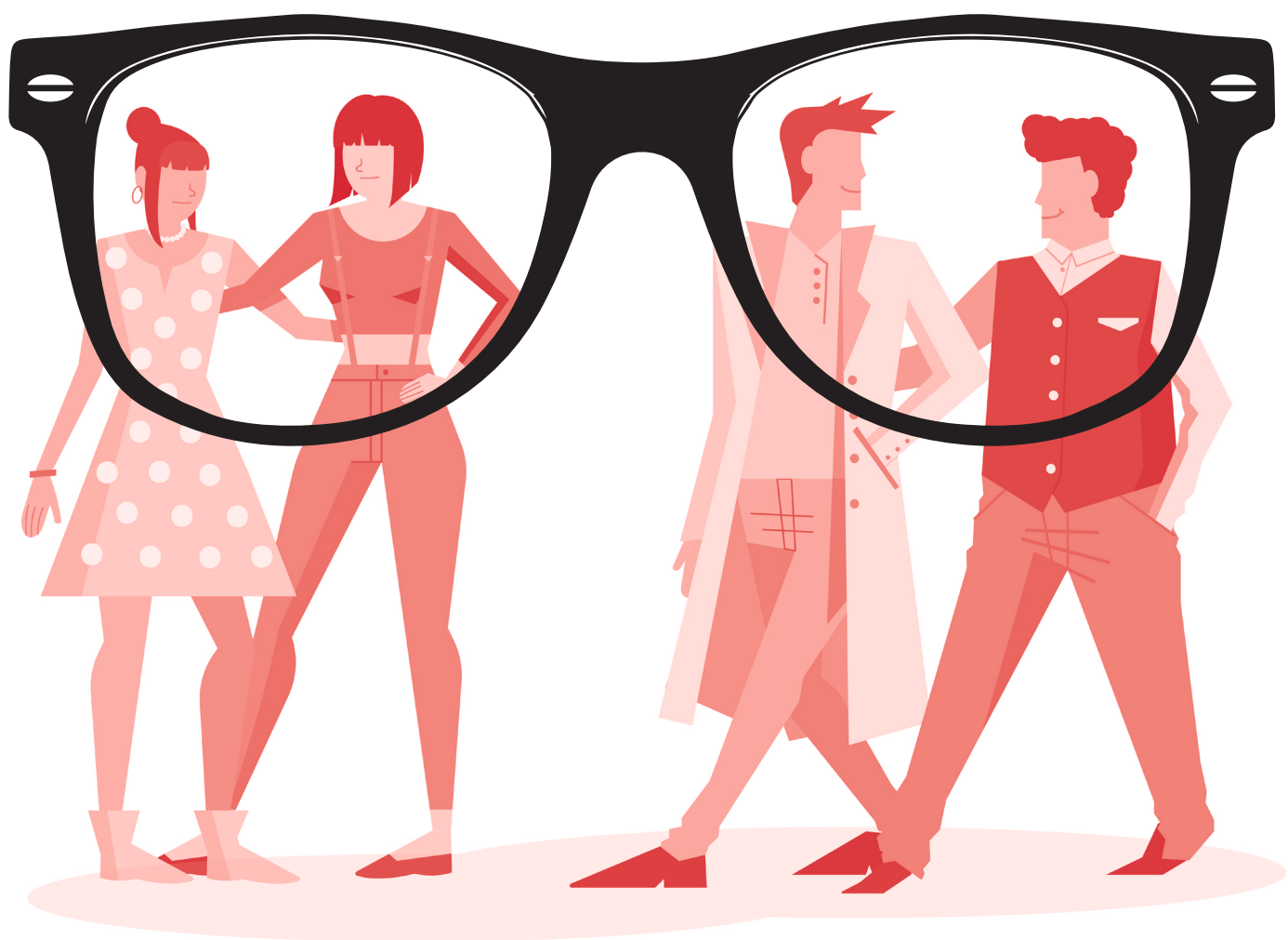

ÀGORA UPF

LA REVISTA DEL CONSELL D'ESTUDIANTS

FESTA MAJOR 2019 Pàg. 02

LA POLÍTICA DE LA UPF RESPECTE A LES TAXES: DE SECUNDAR LA PUJADA DE PREUS A LA ILP UNIVERSITATS Pàg. 04

SÍ, ORGULL LGTB, I? Pàg. 08

DE L'EMPRENEDORIA I EL FRAGÀS Pàg. 10

EL PODER DELS PROFESSORS Pàg. 12

DE LA FERMESSA DE LA TOLERÀNCIA Pàg. 14

CRÒNICA DE L'ACTE: EL CONFLICTE ENTRE EL SECTOR DEL TAXI I UBER Pàg. 15

POMPEUFARRA Pàg. 16

Universitat
Pompeu Fabra
Barcelona

Consell
d'Estudiants

FESTA MAJOR 2019

Ja han passat unes setmanes de la festa major, del dia de l'any que tot l'alumnat de la universitat espera amb ganes, amb les ganes de participar dels dies previs al concurs de bandes, enguany de pd's, de participar del corre-campus, de la paella popular a l'hora de dinar, i finalment de la festa. I diem de les activitats prèvies perquè la festa major de la Pompeu és molt més que una tarda de gresca.

SANDRA VIDAL

La festa major són hores i treball incansable, cooperació entre les distintes associacions estudiantils tant culturals com polítiques i una gran participació activa de la comunitat universitària, des de la tècnica de so, fins al PAS i a l'estudiant que li dóna vida a aquesta festivitat esperada.

Però comencem pel principi, quan dijous 25 d'abril gairebé va tenir lloc el concurs de pd's, i diem gairebé perquè finalment no va ser possible la seva realització per contratemps meteorològics, de fet va ser per la pluja, la qual no és pas escassa en aquesta època de l'any, que no van permetre que es dugués a terme l'activitat amb normalitat. Malgrat tot, creiem important destacar la preparació prèvia i sobretot la participació d'aquelles estudiants que es van presentar. Totes sabem que com a estudiants ens trobem constantment amb contratemps, i ens en sortim, així que del concurs fallit també ho podíem fer. I finalment, vam fer ús de les xarxes socials, com a bones "millennials", per tal de poder tirar el concurs endavant, encara que fos d'una forma diferent. Si fins aquest any el talent es mostrava tocant en directe, aquest any es mostrava gràcies a les respectives contes d'Instagram, on van guanyar aquelles dues pd's que van tenir més m'agrada a la seva publicació.

Un cop ja hi havia les pd's guanyadores, començava el compte enrere pel dia de la festa major, que per sort va anar acompanyada de molt bon temps i moltes ganes. A les onze del matí ja hi havia la xaranga al campus de ciutadella animant amb la seva música, a les estudiants que participaven del corre-campus, i a les que no també, ja que l'enrenou se sentia a totes les aules del voltant. El dia no podia començar de millor manera, ja que com hem dit, què hi ha millor que un dia de festa major

que comença amb un sol radiant i bona música? I a sobre, per qui tingués xafogor estaven les dinamitzadores amb unes pistoles d'aigua, per assegurar que ningú patís més calor de la necessària.

I des de Ciutadella van marxar un gran grup cap a Campus Mar, on de l'energia de ben segur que van animar a les persones que estaven properes a l'hospital del Mar, però de nou van tornar a Ciutadella i finalment van agafar el tram per anar totes juntes cap a Poble Nou, el destí final de la festa, i l'inici del dinar. La paella es va acabar en un tres i no res, tant l'opció vegetariana com la carnívora van rebre molt bones crítiques, i és que no era per menys.

El dinar va ser un moment de cohesió i bon ambient entre l'alumnat, assegudes a la plaça Gutenberg, descansant després de l'esgotador corre-campus o bé just sortint de classe va ser el moment previ a l'inici dels concerts on la participació va ser molt elevada, i l'ambient encara més festiu.

Aquest any, com els anteriors, la festa seguia una temàtica política concreta —ja que no entenem la festa sense el treball polític de fons que l'acompanya— la qual va girar entorn de la ILP universitats, una Iniciativa Legislativa Popular iniciada des d'un grup d'estudiants que reclama la rebaixa del 30% de les taxes universitàries per caminar cap a la gratuïtat, reivindicant el fet que a Catalunya es paguen unes taxes abusives per tal de poder realitzar un grau superior, i el fet que no són preus públics, per tant no són accessibles per a tothom, creant una elit que pot permetre's competir en el mercat laboral però deixant a les classes populars fora de l'abast d'unes vides dignes. Es tracta d'un tema que afecta el conjunt de les estudiants i pel qual la comunitat universitària es veu implicada, ja sigui mitjançant les recollides de signatures perquè la ILP es porti a

debat al parlament, o bé mitjançant la participació en els diferents actes que s'han fet entorn d'aquesta. Va resultar una temàtica molt escaient i significativa, de la qual s'ha fet partícip a tota la comunitat estudiantil, ja sigui a partir del suport com des del mateix peu de canó a les distintes mobilitzacions d'aquest any.

La música va començar a sonar i la plaça Gutenberg cada cop estava més ple, tot i haver-se canviat de dia, ja que cada any s'havia celebrat en dijous, un dia molt recurrent per a les festes universitàries, tant pel fet

que el divendres acostuma a ser un dia més lliure de classes per a moltes persones com pel fet que aquelles que no viuen a la ciutat on estudien marxen de nou a casa a gaudir del cap de setmana als seus pobles o ciutats d'origen. Però aquest any no va ser possible, ja que la universitat ja tenia organitzades altres activitats durant els dijous de maig, mes on sempre tenen lloc les festes majors, aprofitant el bon temps i evitant el mes de juny, on els nervis pels exàmens comença a fer-se present a la vida de tots i totes. Però tot i ser dimecres la festa fou un èxit i es va veure com les estudiants volien participar de l'esdeveniment, perquè al cap i a la fi la vida universitària va més enllà d'estudiar i d'aprendre dins d'unes aules, la vida universitària passa per participar de les activitats que es realitzen en aquestes, passa per formar part de les associacions, com per exemple trempats —la colla castellera, la qual també va fer un pilar el dia de la festa major abans que comencés la música— passa per formar part les associacions d'estudiants que vetllen per fer efectives aquelles demandes i reivindicacions que compartim com a estudiants, passa també per realitzar xerrades d'aquells temes que trobem a faltar en els plans docents de les respectives carreres, passa per organitzar activitats lúdiques que facilitin la cohesió, ja que formar part d'un lloc no és només estar de pas unes hores concretes al dia. Formar part de la universitat és participar, és organitzar-se, és lluitar per canviar allò amb el que no ens volem conformar, és celebrar que estem bé, és continuar la discussió del seminari al bar, d'una forma més distesa, és donar suport a allò que organitzin els companys i companyes, en definitiva és construir i participar. I és també construir i participar el que fa de la festa major de la nostra universitat un espai de totes i per a totes, un espai on s'hi trobin les ganes d'aprendre des de les aules fins als carrers i a peu de canó per celebrar tot el que hem lluitat i lluitarem. ■

LA POLÍTICA DE L'ALTES DE SECUNDAR LA PUJADA DE

“Reclamem a les institucions garantir les condicions necessàries en termes d'autonomia universitària i finançament públic que assegurin la igualtat d'oportunitats efectiva en l'accés i la qualitat de la formació, així com la representació i participació estudiantil activa”.

JAUME CANTERO

Aquestes línies no pertanyen a cap manifest de les 14 vagues estudiantils que s'han fet des del 2012 a la Universitat Pompeu Fabra, amb motiu de l'augment del 66% els preus públics. Són les línies del final de la declaració sobre política universitària dels rectors i presidents dels Consells Socials, agrupats en l'Associació Catalana d'Universitats Públiques (ACUP),

a octubre de 2016. Sembla així, que hi ha un posicionament progressista i d'acceptació de canvis pel que fa a la política d'accés a la universitat i la necessitat imperiosa de revertir la xacra que han suposat les polítiques universitàries i retallades de PP i CiU -ara PDeCAT, Junts x Cat, Crida Nacional... En qualsevol cas, cal tenir una visió més àmplia del que ha sigut la política universitària per part dels rectorats -centrant-nos en la UPF- i veure l'evolució d'aquesta per entendre on ens trobem, les protestes que

s'han impulsat per part del moviment estudiantil i les possibilitats de canvi, les quals avui es concreten en la **ILP Universitats**.

Fem un viatge en el temps, el 2012: en un context d'agreujament de les condicions econòmiques de tots els estrats socials -exceptuant l'1% que s'enriqueix a base de la "crisis"- i on el marc de diàleg Catalunya - Estat espanyol era netament autonomista. Al govern del rectorat de la UPF trobàvem a un Joan Josep Moreso

A UPF RESPECTE TAXES: PREUS A LA ILP UNIVERSITATS

i Mateos, catedràtic de filosofia del dret, després d'una segona reelecció el 2009 que va començar amb un cordó policial dels Mossos per poder fer el discurs de presa de possessió i amb una intervenció de la BRIMO per tal de desallotjar les estudiants que feien resistència pacífica dins de la universitat. Sí, això ha passat a la nostra universitat i, a més, ho manava un home amb la deslegitimitat de ser investit amb el 83% dels vots en blanc per part de l'estudiantat -amb menys legitimitat que Guaidó. Aquesta situació es dona arran de l'acceptació, sense cap mena de reticències, de tot el que anava a suposar el pla Bolonya en termes de liberalització i mercantilització de la universitat pública. No va comptar amb l'estudiant, ni el personal d'administració i serveis (PAS), ni el gruix ni la base del personal docent i investigador (PDI). Ans al contrari, durant les protestes massives que s'estaven produint, la

UPF té l'horrorós reconeixement de ser la universitat dels Països Catalans en què més vegades varen entrar els antidisturbis per fer callar, a cops de porra, les idees crítiques.

Si no fos poc l'historial amb què comptava ja el senyor Moreso, el 2012 li va permetre anar més enllà encara, incentivant que l'ACUP defensés la **pujada del 66%** dels preus públics dels graus universitaris de la mà de l'Andreu Mas-Colell, el seu ex contrincant pel rectorat i en aquell moment Conseller de la Generalitat responsable de les universitats, i de l'"españolizador" de catalans, el José Ignacio Wert. L'argument principal d'aquesta mesura, clarament contrària a la universalització de l'accés a la universitat pública, era que s'acompanyaria de l'augment de les beques com a sistema garant de l'accés a la universitat: totalment fals, no hi ha per on agafar-ho. Primer, s'ha

resignificat el que és el sistema de beques, deixant d'entendre's com una mesura per garantir la distribució de la riquesa i la igualtat d'oportunitats en una societat que cada cop tendeix més a les desigualtats donada la lògica del sistema -el capitalisme-, per passar a un sistema de beques entès com una eina necessària per a poder accedir a l'educació superior, cobrint les desigualtats que genera un preu elevat del crèdit. Segon, el pressupost destinat a beques per part de l'Estat s'allunya molt a augmentar substancialment, situant-se molt inferior a la mitjana de l'OCDE, segons l'OSU. Tercer, el sistema de beques ha virat cada cop més cap a un sistema meritocràtic fal·laç, en què es demanen criteris merament acadèmics, deixant de banda les condicions socioeconòmiques de l'individu per tal d'assignar les diferents prestacions, esdevenint un sistema injust i elitista que afegeix pressió extra, especialment

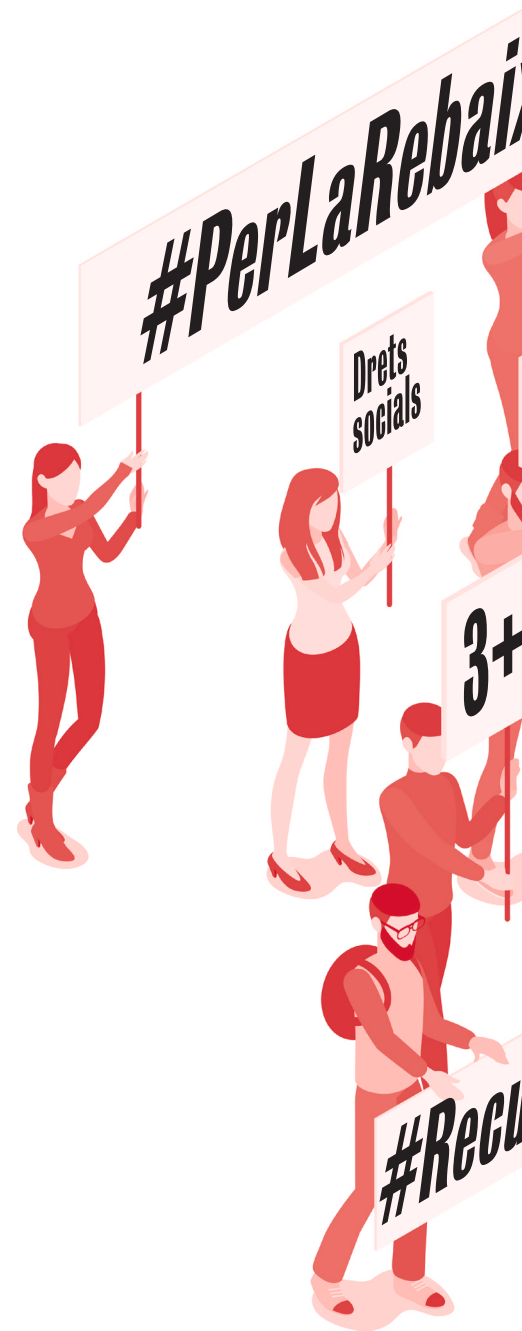
si estudies i treballes. Finalment, les beques equitat -les principals beques de la Generalitat- mostren moltes deficiències: una alta burocràcia desincentivadora, la resolució a mig curs, amb les incerteses que suposa a l'estudiant, i estructurada en llinars de renda gens representatius de la societat catalana -on el 70% de les famílies són considerades rendes elevades. **Amb aquest sistema de beques no se soluciona res: així no.**

El panorama és dramàtic. A aquesta política universitària respecte als preus i l'accés de l'estudiantat, s'afegeix: l'estat del català a les aules, totalment marginat -sent la **universitat catalana amb menys ús de la llengua** del país; la **precarietat laboral** indecent que va tant en detriment dels treballadors i treballadores de la universitat com de l'estudiantat que rebem pitjor qualitat en la formació acadèmica; així com la **manca de polítiques feministes**, que tot i ser els pioners de l'estudi de la perspectiva de gènere a la UPF, no es va més enllà, ni s'elaboren protocols de prevenció, detecció i actuació contra la violència masculista, ni es crea una unitat específica que vetlli pels drets de la dona a la universitat. I amb tot això arribem al canvi de govern a la UPF, com a mínim de rector. Però... el Moreso desapareixia de la direcció política de les institucions universitàries així com així? No pas: com a premi a la "magnífica" gestió i el col·laboracionisme amb el govern de CiU, l'any 2013, quan deixa el rectorat, és nomenat per la Generalitat com a President de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, l'AQU, encarregada de l'avaluació, l'acreditació i la certificació de la qualitat de les universitats. No és broma. I encara segueix en el càrrec. Allò de les portes giratòries...

2013. Un membre de l'antic equip de govern del Moreso és l'únic candidat a les eleccions del rectorat: el Jaume Casals i Pons és el 4t rector de la UPF. Té un llegat difícil i el seu inici no era gens prometedori, en tant que no renegava de l'acció de govern anterior, ni

volia ser conscient de les mancances i exclusions d'aquesta universitat. L'única obsessió constant és l'excel·lència internacional. De Jaume a Jaume, encara que al discurs de possessió el situessis lluny de la realitat, Marx tenia raó: aquesta universitat mercantilista està soscavant els mateixos ciments d'allò que és eminentment públic. I a més, si com a mínim tingués algun tipus de suport, però és que si el predecessor estava mancat de legitimitat, ser escollit en unes eleccions amb un 7% de la participació... En tot cas fem un exercici de maduresa: tot i les credencials, comencem de zero, parlem-ne. No es tracta de ser més esquerranosos que ningú, ni estar situat al no a tot: el moviment estudiantil vol millorar les condicions de l'estudiantat per una societat millor.

En aquest sentit, la primera vaga de l'era Casals, el moviment estudiantil de la UPF la convoca amb 4 reivindicacions que avui en dia l'estudiantat assumeix com a lògiques per a garantir l'accés a la universitat: fraccionament del pagament de la matrícula, creació d'un fons de beques propi de la UPF, una veritable oferta de màsters públics i pràctiques remunerables i gratuïtat d'aquests crèdits. Però **com tots els drets socials, aquests no cauen del cel, es conquereixen i es prenen del poder.** És per això que de la vaga del 27 de febrer de 2014 es va aconseguir 3 fites: crear una taula de negociació amb el Rectorat per tractar les reivindicacions, la publicació d'aquesta reunió amb el reconeixement d'interlocució directa amb el Comitè de Vaga i el compromís de l'equip rectoral de defensar davant del Consell de Govern l'acord que s'arribi sobre el fraccionament de la matrícula, com a primer punt de treball. D'això es desprèn la **utilitat de la vaga com a eina de pressió i lluita i un cert canvi en la política de la UPF** pel que fa a la interlocució amb l'estudiantat. Però, tot i aquesta primera actitud positiva, al rectorat li costa fer passes -una tònica que sempre arrossegarà-, fins que no es planteja de nou una vaga, el 29 de maig del mateix any. Amb la pressió

s'aconsegueix: el fraccionament i la flexibilitat en 4 terminis del pagament de la matrícula, l'ampliació del fons de beques als 75.000 €, l'augment dels cànon als centres adscrits i la revisió dels convenis de pràctiques amb els deganats. **La vaga no es produeix i les condicions milloren, tothom guanya.**

Però, al que ja he dit sobre la conquesta de drets, cal afegir el fet d'una **successiva contraproposta elitista**: el 2015, Casals era dels pocs rectors de

de les 38 estudiades tenen preus superiors als catalans. **A 11 països és totalment gratuït**, entre ells Alemanya, França i gairebé tots els països escandinaus. Llavors, volem un model de graus de 3 anys i màsters de 2 anys com a Europa, sense un model de garantia d'accés per cap de les dues etapes de l'estudi superior com a Europa: *xapó* de nou. Però no és cap sorpresa la postura del rector, reconeix l'elitisme de la universitat i l'accepta sense cap mirament. Mai s'ha tractat de garantir l'accés universal, ja ha sigut suficient la massificació d'aquesta universitat "democràtica" les darreres 4 dècades.

És per això que les **estudiants no vam restar impassibles** i el febrer de 2016 li tornàvem a treure les vergonyes al govern de la UPF: el **referèndum sobre el 3+2**, organitzat per i pels estudiants, va suposar una clara resposta a la creació de nous graus de 3 anys, tot i el compromís del govern de no aplicar el 3+2 amb els graus ja existents. Amb un 41,64% de participació i el 91,38% de vots a favor de parilitzar el 3+2 les legitimitats d'uns i altres quedava més que clara. I aquesta legitimitat es va estendre a totes les universitats del país, amb participacions i vots afirmatius similars, fins a arribar al **Parlament de Catalunya: el 21 d'abril de 2016 es va aprovar la moció 24/XI** presentada per la CUP-CC i amb el suport majoritari dels partits sobiranistes per **acabar amb el 3+2, avançar a cap a l'equiparació de preus i per crear espais de debats en torn el futur procés constituent**. Així i tot, el titubeig de JxSí és similar al del rector i encara ens trobem en una situació de bloqueig respecte al que va aprovar a la seu de la sobirania catalana. Així no es fa país ni s'eixampla res.

El Jordi Cuixart, recuperant a Marcelino Camacho, segurament va deixar la millor declaració política que es pot fer davant tanta injustícia al Supremo: "*El derecho de huelga se gana haciendo huelga, el derecho de manifestación se gana manifestándose, [...] el derecho a votar en Catalunya se gana votando.*"

I nosaltres, els estudiants, ens podem sentir orgullosos de **no haver defallit en cap moment**, en cap lluita, tot i que rector i Generalitat ens han fallat expulsant-nos de la universitat i, aquests últims criminalitzant-nos com fa Madrid (per cert, el dia 30 de maig han començat els judicis de la *Pública a Judici*, amb diversos companys de la UPF encausats). No hem parat de fer vagues per la rebaixa, ni hem parat de sortir al carrer per defensar l'educació i el país quan ha calgut i, fins i tot, hem votat per fer sentir la nostra veu. Tot i els temps convulsos, les aliances diabòliques amb què el moviment estudiantil hem hagut d'encavalcar, som conscients que no podem afluixar. I no ho hem fet: per això, des de l'aprovació de la moció, hi ha hagut 5 vagues més només sobre les taxes, 2 més feministes pel 8 de març i hem perdut el compte de les que hem fet en defensa de decidir lliurement que volem com a país. Sí, si l'estudiantat el 26-O no hagués ocupat Plaça Sant Jaume, segurament Puigdemont no haguera fet la DUI l'endemà (**el poble mana, el govern obeeix**). I sí, s'ha de reconèixer també el fet de mullar-se en aquells moments per part de **la UPF quan va tancar la universitat durant el dia 3 d'octubre**: això és la mostra que **si volen, poden**. I que **nosaltres hem d'estar allà per fer-los voler**.

L'educació superior ha de ser universal i sense barreres socioeconòmiques, com el bé comú més preuat que té una societat justa, igualitària i lliure. Com que els hi hem de fer voler aquesta societat, avui està sobre la taula la ILP Universitats. Tot i que formalment la UPF s'ha compromès, hi ha silencis molt sorollosos i l'absència de representants de la nostra universitat a la presentació de la ILP ens fa desconfiar. Es tracta d'una iniciativa legislativa per i per a les estudiants, per caminar cap a la gratuïtat, per vehicular l'equiparació i la rebaixa del 30% a través de la seu de la sobirania nacional. Com veieu, no es tracta només d'assenyalar i protestar amb vagues i manifestacions, sinó que es tracta de donar les eines per **obrir les portes al futur**. ■

l'Estat que s'allunyava de la política universitària comuna d'endarrerir l'aplicació de l'Estratègia Universitària 2015 (EU2015). Això volia dir que iniciaria el procés de creació de graus de 3 anys sense tenir en compte el context ni sense haver permès estudiar l'impacte del pla Bolonya: tot per la maleïda "excel·lència internacional". Mirem Europa: al curs 2013-2014, segons un estudi de l'Observatori del Sistema Universitari (OSU), només 10 països o regions europees

SÍ,
ORGULL
LGTB,
IP

**Brevíssima radiografia de la situació del col·lectiu
LGBTI a la societat i a la Universitat Pompeu Fabra**

GERMÁN FERNÁNDEZ LAMUEDRA

El moviment pels drets, llibertats i reconeixements del col·lectiu LGTBI va començar com una lluita minoritària de subjectes polítics no reconeguts i que es va començar a formalitzar i organitzar durant les dècades dels 60 i 70 per tot Europa i arreu dels Estats Units. Avui en dia és un moviment global i multitudinari. En aquesta evolució s'han aconseguit grans gestes: des de visibilitat a reconeixements de drets i de llibertats fins a deures. Per començar, el dia 17 de maig se celebra el Dia Internacional Contra l'homofòbia, la transfòbia i la bifòbia, que commemora la desclassificació de l'homosexualitat de la llista de malalties mentals de l'Organització Mundial de la Salut el 1990. Aquest dia marca una de les principals victòries del col·lectiu, establint un punt base a partir del qual s'assolirien noves victòries com les consecutives: la despenalització de les identitats i activitats LGTBI, el reconeixement d'unions civils o matrimonis homosexuals, l'adopció per part dels últims o la recent despatologització del col·lectiu trans per l'OMS¹. Que s'hagin guanyat tantes coses no significa que d'altres no s'hagin perdut. Com a tot moviment social, va néixer als carrers, amb confrontacions contra les forces repressores de l'estat. Un cop organitzats, va continuar seguint així, amb una millor distribució i nous mitjans de difusió (com les publicacions i revistes LGTBI). Actualment, el dia 28 se segueix sortint al carrer per a celebrar el Dia Internacional de l'orgull LGTBI. Així

i tot, les implicacions han variat amb quantia. Si bé sempre ha estat part de la cultura del col·lectiu LGTBI la capacitat de celebració i la festivitat, cada cop costa trobar, en les marxes de l'orgull, l'aspecte reivindicatiu. Els actes al voltant del dia de l'orgull es poden agafar com a mostra de la situació del col·lectiu a un territori. En el cas actual, ens trobem amb una ferotge mercantilització de l'orgull, derivat a un producte més de la societat capitalista neoliberal. Del que significa i simbolitza l'orgull se n'ha extret la part més socialment acceptable, la de l'home blanc homosexual, l'han convertida en la cara i representació de l'orgull i l'han mercantilitzada. D'aquesta manera, la situació del col·lectiu LGTBI es tradueix en el protagonisme absolut de l'home gai comercialitzat, sobretot del que sigui més normatiu i poc feminitzat; unes invisibles lesbianes; unes discretes identitats trans i unes inexistentes persones intersexuals resten ocultes sota la imatge que ven el '*pink washing*'.

El món universitari, en tant que participant en la nostra societat, també reflecteix les situacions d'opressió i invisibilització que pateix el col·lectiu LGTBI. Però, també reflecteix els esforços i lluites per a combatre aquestes situacions. En el cas concret de la Universitat Pompeu Fabra, podem comptar amb el reforç de les associacions estudiantils i la Unitat d'Igualtat, la qual, sense parangó, dins el sistema administratiu de la universitat, s'encarrega de tot un seguit d'activitats promotores d'igualtat de gènere i la diversitat sexual i de gènere tant a l'àmbit administratiu com el de les

estudiants. A més a més, rep i atén les consultes i denúncies en matèria de violència masclista i LGTBIfòbia que afectin qualsevol membre de la comunitat universitària i proporcionar diferents serveis d'acompanyament, així com oferir el canvi de nom a les persones trans i intersexual que ho sol·licitin. Una plataforma d'aquestes dimensions i amb aquesta amplitud d'accions és molt necessària. Gràcies a ella, es poden coordinar Setmanes de la Igualtat com les de cada 17 de maig, on se celebren tot un seguit d'actes en relació amb el col·lectiu LGTBI, la seva situació i la seva lluita. En la passada edició es va poder comptar amb diferents visionats de curts i documentals, xerrades, col·loquis i la important Jornada sobre la incorporació de la perspectiva LGTBI a les universitats catalanes organitzats pels sindicats estudiantils. Ja de per si, tots aquests actes son remarcables, però, en aquest cas ho son amb més èmfasis, ja que la majoria enfocaven les identitats i problemàtiques amb menys visibilitat. Això no significa que es pugui cridar victòria, i la jove Unitat d'Igualtat encara ha de treballar per poder assegurar la protecció i benestar de tots els membres de la comunitat universitària LGTBI, així com la visibilització, reconeixement, posada en valor i no discriminació de les persones LGTBI dins la docència. Tot i això, les activitats de la Setmana de la Igualtat celebrant el Dia Internacional contra la LGTBIfòbia, arriben a recollir el llegat de visibilitat i lluita de l'orgull LGTBI originari i, fins i tot, es podria considerar un referent a les celebracions del PRIDE BCN, les celebracions de l'orgull de Barcelona. ■

¹El 2018 va passar d'anomenar la transexualitat un "transtorn" a una "incongruència de gènere".

DE L'EMPREENEDORIA I EL FRACÀS

MIQUEL AMENGUAL MORENO

Abunden avui dia grups o persones individuals que es dediquen a pregonar a tort i a dret les bondats i els inestimables beneficis del que ara s'anomena "emprendre" i totes les filosofies de vida que hi van associades "viure el moment", "fer allò que t'agrada" o "desfer-se de lligams materials" són algunes de les consignes que, incansables, s'esforcen en repetir i que un públic absortiu com una esponja incorpora en sí mateix com quelcom gairebé dogmàtic, com la revelació dels secrets més intricats de la nostra existència mostrats de forma miraculosa davant seu: la clau de la felicitat

just a tocar, n'hi ha prou amb posar en pràctica quatre frases ben sonants i deixarem de patir les mil misèries lligades a la nostra existència i amb la consecució de petites metes acabarem fent allò que ens agrada, ens apassiona i ens farà rics alhora, tot entrant, ja de forma irreversible, en el magne "cercle de la virtuositat".

Per acabar-ho d'adobar tot ben bé, aquestes xerrades acostumen a completar-se amb una sèrie de cites extretes, bé de clàssics de la filosofia descontextualitzats, bé de predicadors, o perquè no, ja posats a posar, de pel·lícules a les quals se'ls perverteix el missatge per portar-lo al camp del predicador, que tot fent gala del noble art de l'oratòria infon en els seus

joves i no tant joves deixebles els sabers místics que els faran transcendir la seva miserable existència humana.

Tot plegat acaba essent un magnífic col·loide pseudofilosòfic amb tendències místico-dogmàtiques que, en un esforç d'eclecticisme, pretén conjugar tota mena de sabers per fer veure a l'espectador el pou de merda en què està ficat, on per sortir-ne haurà de cercar el vertader camí que, arcan-gèlicament, els està essent revelat en aquell precís instant.

Per moments, Machado, Gandhi, Mujica, els estoics, Tyler Durden, una sèrie de predicadors nord-americans que venen la felicitat a preu d'entrada de congrés i qualsevol altra mena de

personatge imaginable, s'ajunten per conformar tota una escola filosòfica de la vida que conté, indefectiblement, el missatge últim.

Però clar, què hi pot haver més bonic en aquesta vida que fer-se tributari a un mateix de les seves desgràcies, misèries i dels seus fracassos? Perquè, sense cap dubte, tot és culpa de com un encara la seva vida. Què hi pot tenir a veure una societat decadent que ha entrat en una crisi ecològica-social, en què es prima el benefici econòmic per sobre de tot, en què tot és susceptible d'ésser mercantilitzat, en què hem desconnectat perillosament del cicles naturals que sostenen tota la vida al planeta, en què el business as usual és adoptat com a forma de vida, en què la llibertat es veu reduïda a llibertat de mercat i en què l'èxit es mesura en una escala empresarial? RES! És clar que no!

¿Quina mena de boig pot establir una relació causal en la forma en què el capitalisme i el neoliberalisme han calat profundament en la nostra societat, ara ja societat de consum, amb la forma en què la gent viu la seva vida, atrapada en aquest model socioeconòmic, i que els porta en la majoria de casos a frustracions en no poder assolir els nivells més alts de l'estatu quo d'aquest model, reservat només a una petitíssima elit que moltes persones miren de reüll amb admiració? ¿Qui pot tenir una ment tan perversa que sigui capaç que de culpabilitzar, no els individus, sinó la societat neoliberal i de mercat de la majoria dels fracassos i de les misèries de què som víctimes?

En aquest punt de la xerrada, de vegades, el ponent, fent gala de nou de les seves dots d'oratória, practica una mena d'equilibriste dialèctic i dona un gir copernicà a la situació per acabar criticant el capitalisme. Ah! Sublim! Excels! Quin domini de la dialèctica! Quina capacitat d'autocontradicció! Emmudida queda de sobte la llarga tradició de la dialèctica davant tal virtuositat en l'ús de la mateixa, ja es pot

remoure Adorno en la seva tomba perquè ha estat superada definitivament la dialèctica negativa per esdevenir dialèctica de la contradicció.

És curiós, eh? Un subproducte del capitalisme criticant el mateix capitalisme. Però no s'alarmin senyories, no estan davant cap mena d'agitador social ni revolucionari que hagi vingut a destruir des de dintre les assentades bases d'aquest model econòmic que ens porta al fracàs, col·lectiu ara sí, perquè ràpidament ens planteja solucions que, sorpresa, beneficien al capital.

Si Instagram és addictiu no és pas culpa que estigui dissenyat per ésser-ho, és culpa nostra que no el sabem utilitzar. Si desitgem bens materials no és que la societat en què vivim ens els imposi com a forma d'assolir la felicitat, es culpa nostra que ens hem ficat conscientment en aquest cercle. Qualsevol problema té la solució en l'individu, meravellós, no creuen?

Ara sí, el moment zenital, en què es parla de l'avorriment. Pot ser el lector es plantegi el mateix com una conseqüència dels ritmes de vida que portem en el món occidental i que de vegades poden generar una buidor vital que anomenem avorriment i que amb molta certesa aquells que han aconseguit omplir la vida amb el simple fet de badar davant l'extraordinari fet d'existir no experimentin. Si és així caldrà que el lector acudeixi de forma immediata i sense dilacions a les urgències psiquiàtriques de l'hospital més proper, perquè deu percebre la realitat deformada.

L'avorriment també és culpa d'un mateix segons sembla, és culpa de poder disposar per a un mateix de tot el temps del món podent badar sense consumir ni produir res de benefici per al capital. Esgarrifós, no troben? La simple imatge de poder disposar de tot el temps del món per fer el que em surti de les gònades m'escandalitza a uns nivells estratosfèrics. Arriben a afirmar que val més ésser explotat que

no no tenir res a fer. Clar que val més, no crec que els cervells unineuronals i amb una pressió intel·lectual negativa en el seu interior subproducte del neoliberalisme fossin capaços de suportar aquesta situació escandalosa i esclatarien en una mena d'implosió en sentir que no estan "trionfant" i que la seva vida es limita a viure per a un mateix sense fer res més.

I les grans empreses? Tardaven en sortir. Aquestes santes que han triomfat, no per avantposar els interessos econòmics per sobre de tot, no per desatendre les necessitats socials d'aquelles persones a les que mantenen en situacions d'explotació encoberta o manifesta, no per obtenir beneficis a costa de destruir els sistemes ecològics i els seus delicats equilibris de què tots depenem. No. Han triomfat perquè s'han preguntat "de quina forma podien atraure a la gent". Increïble, de nou qualsevol mena de concepció crítica de la societat queda derruïda. Qui té el que té és perquè ho mereix.

Ja saben doncs! Emprenquin! Facin-se tributaris de totes les seves misèries. La societat? Idees romàntiques. L'individu! Ah, l'individu! L'únic ens responsable de tot quant li passi, l'única forma d'enfrontar qualsevol problema jau en l'individu. Què és allò de les lluites i les transformacions col·lectives? Somnis d'esbojarrats.

I tranquils, que els efectes d'aquest model són immediats gairebé. No caldrà molt de temps per veure com sorgeixen efecte, només és qüestió d'unes dècades més perquè aquesta concepció neoliberal, individualista i autodestructiva acabi d'enfonsar la humanitat occidental en el forat negre de misèria social i ecològica en què s'està ficant a ritmes forçats. Deixin-se d'"Operación bikini", "Operación emprendedor" ofereix uns resultats més ràpids i duradors en el temps, fins al punt que marcaran un punt d'inflexió en tots els ésser vivents del planeta. Oi que ningú més els pot oferir uns resultats similars? ■

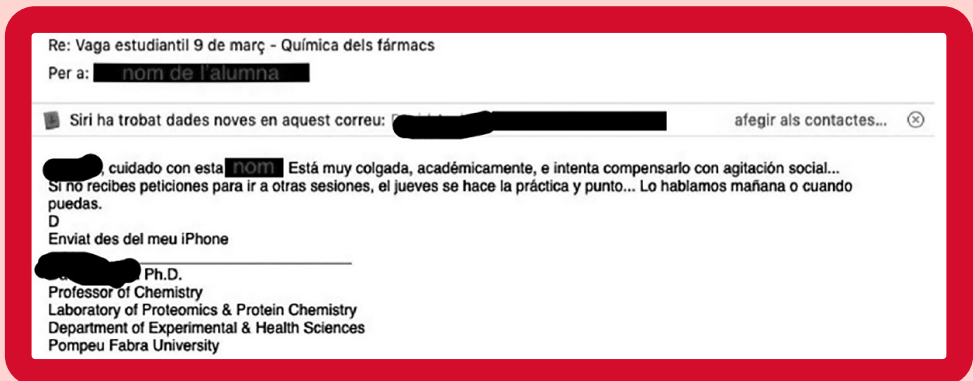
EL DELS

El passat 9 de maig hi va haver una nova jornada de lluita als centres educatius de Catalunya. Emmarcada dins de la campanya per enfortir la ILP Universitats, el SEPC i els altres agents polítics que es van adherir a la convocatòria de vaga vam aconseguir, un cop més, omplir els carrers de Barcelona, a part de posar de nou sobre la taula el debat de la rebaixa de les taxes universitàries. Però aquesta és la realitat dels carrers. Quina és la realitat als nostres campus?

Per poder gestionar els canvis d'horaris de les activitats avaluable previstes per al dia de la vaga, s'envien multitud de correus i es parla amb diferents parts per aconseguir que hi hagi la mínima repercussió vers les estudiants. I entre tota l'amalgama de correus que s'envien, n'hi va haver un de desafortunat per part d'un professor del nostre campus.

Arrel d'aquest menyspreu cap a una de les nostres companyes, vam engegar una campanya perquè no es quedés en una anècdota més sobre com el professorat utilitza la

seva posició de poder. Per començar, vam fer un comunicat (que podeu consultar a les nostres xarxes) assenyalant aquest nou abús que es fa sobre nosaltres, les estudiants. Un abús que ara mateix té etiquetada la nostra campanya entre el professorat per aquest comentari despectiu, amb una relació absurda entre els problemes acadèmics i l'activisme social. Problemes que neixen no pas de la nostra campanya, sinó d'un sistema educatiu enfocat a la producció de mà d'obra adoctrinada, i tot el que s'escapi de la norma serà sempre l'incorrecte o allò que no val. I un activisme social que, pel simple fet de ser una altra de les nostres activitats quotidianes, ha de buscar l'equilibri amb la nostra educació, el nostre treball, etc. És a dir, un activisme social que creiem necessari però que està en un combat etern amb els horaris. A més a més, aquest abús no és igual per a tothom. Com a dones i com a racialitzades tenim un obstacle doble a tots els àmbits de la vida: capitalització del coneixement en els homes blancs, condicions laborals més precàries o el treball de cures són alguns dels exemples.

ODIER PROFESSORS

A part del comunicat, vam parlar amb diferents estaments institucionals de la UPF. La resposta per part del Síndic de Greuges va ser, com a mínim, vergonyosa. Per començar, ens van trucar el mateix 9 de maig, moment en què s'ha de suposar que les estudiants estem fent la vaga a la qual hem sigut cridades. A més a més, aquell dia estàvem duent a terme una jornada de lluita tant al nostre campus com als carrers de Barcelona. Això va molestar-los i, com a conseqüència, quan vam poder contestar, ens van esbrincar per no haver-los contestat abans (és a dir, recriminant-nos per haver gaudit del dret a la vaga que tenim); ens van dir, despectivament, que no podien fer res, que no podien amonestar el professor perquè no sabien exactament com havia succeït tot plegat, deixant-nos, un cop més, abandonades en unes institucions que no cerquen el benestar de l'estudiantat, només la màxima eficiència. Tot i això, es va tornar a comunicar amb nosaltres i ens va dir que teníem la raó i que sí que hi havia motiu de la denúncia.

Per un altre costat, ens vam comunicar també amb el rectorat. La resposta va ser una mera amonestació lleu vers un home que representa molt bé el sistema educatiu del qual ens volem lliurar: el menyspreu a la lluita social com a eina històrica de la societat, les actituds de poder que posen el professorat en una falsa jerarquia i que, per tant, ens té a nosaltres, les estudiants, com a mer objecte de l'educació, no com a subjecte, unes actituds que, també històricament, han reproduït el rol de poder masculí. Com a conseqüència d'això trobem que aquest sistema ens vol alienades, sense consciència per poder creure que només l'educació és important. Però canviar la societat en la mesura del possible també ho és, abans, durant i després dels estudis.

El pitjor és que no és un cas aïllat. En el marc del passat 25 de novembre (Dia Internacional contra la violència masclista), vam penjar als campus frases masclistes que ens deien (ens diuen) a les classes, tant professors com alumnes. Una de les frases va ser identificada pel professor en qüestió i ens va amenaçar de diferents maneres, però nosaltres ens vam mantenir fermes en la nostra lluita i es va activar una xarxa de sororitat molt necessària i bonica arreu dels Països Catalans que ens va emocionar. Més enllà d'això, no hi ha hagut cap canvi real a la universitat. Aquests dos professors (i molts més que també hem assenyalat en altres ocasions) continuen duent a terme la seva activitat docent, amb les mateixes actituds masclistes, LGBTIfòbiques, racistes, classistes i, inclús, menyspreadores segons si les alumnes a qui es dirigeixen estudien medicina o biologia humana. És a dir, molts metges que fan classe més que per transmetre coneixement per augmentar l'ego que aquesta societat els ha obligat a tenir (els metges ens salven les vides i, per tant, hem de tenir-los un aprecí distintiu, superior, tot i que en realitat només intervinguin en l'11% dels determinants de la nostra salut), veuen en les biòlogues futures investigadores sotmeses als mandats de la clínica i, per tant, aprofiten la universitat per començar a instaurar aquest rol de poder.

Tot plegat, mostra com el sistema utilitza els professors per reproduir rols que volem que acabin, que necessitem que acabin, per fer dels nostres centres, universitats, instituts, escoles..., espais segurs, on s'entengui les múltiples realitats i es donin les eines per seguir el principi d'equitat que hauria de regir la nostra societat. ■

DE LA FERMESA DE LA TOLERÀNCIA

GUILLEM VALÈNCIA

A vegades, quan un llegeix (generalment, quan llegeix bé) hi ha frases que no pot oblidar – la frase de més radical actualitat de *Le Comte de Monte-Cristo* és avui més pertinent que mai, pel que hem viscut a la Universitat aquests dies, i pel que vindrà: *je n'essaye jamais de protéger la société qui ne me protège pas. Segueix, je dirai même plus, qui généralement ne s'occupe de moi que pour me nuire.*

No podem protegir la societat que ens ataca perquè vol que no siguem. I no podem tolerar que els elements més salvatges, irredempts, d'aquesta societat utilitzin la Universitat, que és de tots, per avançar un discurs que, de convertir-se en realitat, no ens deixaria *ser* a ningú de nosaltres. En plena crisi moral de la idea de catalanitat i de la seva articulació política, no podem perdre de vista no només que tot allò que no s'assenta sobre una veritat s'esvaeix, també que els que volen que no *siguem* aprofitaran tot allò que no compleixi l'anterior en contra nostra.

S'ha Acabat, que neix al caliu d'altres propostes com Joves Societat Civil Catalana, pertany a l'òrbita d'entitats i associacions que, després d'adonar-se que el problema no és només la llengua, el Català, sinó que també ho és el concepte de nació, Catalunya, lluiten contra qualsevol manifestació de catalanitat a les institucions catalanes. Aquest plantejament no neix del no res, sinó que es construeix i solidifica gràcies a la gent de Somatemp, que els Mossos d'Esquadra tenen classificada com a organització d'extre-

ma dreta pels seus no pocs vincles amb associacions falan-gistes. Davant aquests fets, i la pràctica identitat entre els membres de *S'ha Acabat* i *Joves Societat Civil Catalana* (fundat per la gent de *Somatemps*), és especialment sag-nant veure com la Universitat Pompeu Fabra autoritza l'ús d'espais públics per la realització d'actes d'exaltació de l'anticatalanisme.

La tolerància il-limitada condueix irremeiablement a la desaparició de la tolerància – per tot això, davant el col·lectiu *S'ha Acabat* i tota aquella gent que porten amb ells, que busquen la mort de Catalunya com a subjecte polític, ens hem de reafirmar. Reafirmar-nos en què som tolerants davant els tolerants, i fermes davant els que no; en la defensa del que hem construït fins ara, però també del que ja teníem, la nostra llengua. Que la Universitat Pompeu Fabra autoritzi la realització d'un acte en que es posa en dubte la existència de la televisió pública catalana, fonament de l'ús habitual de la nostra llengua, a càrrec d'aquells que no només voldrien tancar la televisió pública catalana, sinó també la escola catalana i la universitat catalana, és un fracàs. Un fracàs perquè, en pro d'una tolerància suïcida, permetem l'avanç d'aquells que, per cada pas que fan endavant, ens obliguen a fer-ne dos enrere.

Per tot això, retirar els cartells i manifestar-nos en contra de la celebració d'aquell acte era obligació de tots plegats; evitar que es torni a repetir és obligació de tots nosaltres. Perquè mai més es diguin garants de la tolerància, fem-nos forts en la tolerància amb els tolerants, i en la fermesa contra els que no ho són. ■

CRÒNICA DE L'ACTE:

EL CONFLICTE ENTRE EL SECTOR DEL TAXI I UBER

FERRAN DALMAU FRADERA

Just en els mateixos instants en què el sector del taxi iniciava les votacions per decidir si acceptar l'oferta del Govern de la Generalitat i desconvocar la vaga, a la Universitat Pompeu Fabra iniciàvem el primer col·loqui del cicle *Nous Paradigmes* amb representants d'Uber i del Taxi. A dos quarts d'onze del matí i davant d'un públic nombrós, Roger Montañola (General Manager a Diplolicy), Juan José Ganuza (professor d'economia a la UPF) i Carlos Fernández (membre de l'executiva nacional del Sindicat del Taxi de Catalunya) es disposaven a aportar una mica de llum en el debat sobre el conflicte del taxi.

L'acte va començar amb una ronda d'intervencions per presentar la primera capa del conflicte. Montañola, en representació dels interessos d'Uber, va explicar l'aterratge de la plataforma a Espanya l'any 2014 i el seu pas del model operatiu UberPOP a l'ús de llicències VTC. Per la seva banda, Fernández va centrar-se en repassar l'ús tradicional de les llicències VTC (el lloguer de limusines, el transport privat de luxe o l'acompanyament de comitives funeràries) i en com la incursió d'Uber n'hauria pervertit la naturalesa i hauria envaït, deslleialment, el nínxol de mercat del taxi. Per cloure la ronda introductòria, el professor Ganuza va fer una taxonomia del model de negoci d'Uber, ressaltant les seves contribucions a l'economia digital i als negocis P2P i centrant el focus del debat en l'efecte d'aquests models de negoci sobre els drets laborals i del consumidor i en la posició de les institucions públiques al respecte.

Roger Montañola, que va demostrar una clara superioritat d'oratòria respecte del representant del taxi, no va tardar en voler fixar el marc del debat i centrar-lo en els drets del ciutadà i del consumidor. Així, per exemple, va retreure al sector del taxi que l'oferta de places no hagués variat en els darrers quaranta anys, quan sí ho havia fet la demanda o que es parlés de “destrucció del sector del taxi” quan “alguns estudis” estimen que la seva facturació hauria incrementat un 25% en aquests darrers anys. Fernández, que malgrat tot no es va deixar arrossegar cap al tatami argumental del representant d'Uber, va esgrimir la diferència d'armes entre tots dos sectors: mentre la tecnologia de captació de clients pot ser la mateixa (heus aquí MyTaxi), els taxis, en tant que servei públic, han d'oferir tarifes subjectes a una estricta i sovint asfixiant regulació, mentre que les VTC poden operar (i especular) en base a les lleis del mercat. Només amb l'establiment d'una normativa més clara per les VTC – prosseguia Fernández – acceptaria el sector del taxi la “lliure competència” que els primers reclamen.

Enmig de l'intercanvi dialèctic entre el taxi i Uber, les intervencions quirúrgiques del professor Ganuza van permetre posar el contrapunt acadèmic i més equidistant al debat. Així doncs, l'acadèmic va remarcar la necessitat d'unes institucions fortes i independents que poguessin fixar una regulació clara i no segrestada pels interessos de cap de les dues parts. Per Ganuza, el debat s'hauria hagut de centrar tant en els drets laborals, com en la fiscalització de l'activitat de la nova economia digital o el model de promoció de la innovació que haurien d'adoptar les institucions estatals i europees. D'altra banda, també va subratllar la liberalització del sector del taxi i l'actualització del negoci cap a un model digital com a principals temes rellevants del debat. En relació al primer punt, el professor també va fer notar la tendència general en obviar el cost d'oportunitat de la no-liberalització que assumeixen tots els ciutadans.

En el transcurs del debat, també es van poder sentir d'altres arguments, com ara l'acusació de precarització laboral i evasió fiscal d'Uber; l'especulació amb el preu de les llicències de taxi; l'avenç imparable de la revolució tecnològica-digital o els reptes mediambientals i el canvi del model de mobilitat urbana. Com no podia ser menys, també va haver-hi temps per discutir sobre els mitjans de protesta i la proporcionalitat en la forma de demanda i negociació emprats per tots dos sectors. Al respecte, Montañola va retreure la manca de voluntat de diàleg del sector del taxi, així com la perniciosos moral extreta de les vagues del taxi (en al·lusió al pols agressiu mantingut entre el sindicat majoritari de Tito Álvarez i la Generalitat): “lia-la parda i aconseguiràs el que vols”. En resposta, Fernández va defensar que el debat i el diàleg es produïrien només en el marc d'una normativa més clara per les VTC. Al final del debat, i amb totes dues posicions més clares, va romandre la sensació que tot just s'assistia al final del primer acte. Com han demostrat els esdeveniments de les setmanes següents, sembla que en cara tenim obra per molt de temps. ■

ESTIMAT PompeuFarrerxs,

L'Associació PompeuFarra és una associació sense ànim de lucre on tots els beneficis recaptats van destinats al fons de beques de la Universitat Pompeu Fabra. L'objectiu de l'associació és fer que el teu pas per la universitat sigui inoblidable, és per això que organitzem les millors festes universitàries que hagi vist mai, creant un espai on poder oblidar-se de tota la feina i sentir una mica d'adrenalina.

Tot i això, no només ens agrada que la gent ho doni tot a la pista ballant, sinó també fent una mica d'exercici, motiu pel qual la PompeuFarra també

organitza tota mena d'esdeveniments esportius com tornejos de futbol, bàsquet, voleibol, i inclús esquiades. A més, gràcies al projecte PompeuFarra Club, recentment llençat, podreu gaudir de tota classe de descomptes en restaurant, bars, escapes rooms, agències de viatges, i entre d'altres. Només us heu de fer membres del club a través de l'enllaç que hi ha en la biografia del nostre Instagram. Cal afegir, que al llarg dels anys hem anat creant un

sentiment comú entre tots els Pompeufarrerxs, del qual n'estem tots ben orgullosos i el demostrem portant les nostres peces de roba de PompeuFarra Shop. Estem contínuament explorant noves opcions per tal de dinamitzar i fer increïble la vostra vida universitària. En resum, convertim la diversió en oportunitats.

Cordialment,
En Farru

Seguiu-nos en les nostres xarxes socials per saber tot el que us anem preparant!

CONTACTA AMB NOSALTRES

Vols redactar a la revista o fer arribar una proposta al Consell d'Estudiants? Posa't en contacte amb nosaltres via:

ceupf@upf.edu

facebook.com/ceupf

@CEUPF